

ЗА ПОДОБРА САБОТНА ШКОЛА

Грaдивo зa сaбoтнa шкoлa
2/2021

1. ПАРАБОЛИТЕ ОД ЖИВОТОТ КАКО НАЧИН НА ПОУЧУВАЊЕ

Благословите на откупителската љубов нашиот Спасител ги споредил со скапоцен бисер. Овојпат својата поука Тој ја илустрирал со параболата за трговецот кој бара скапоцени бисери, кој „кога ќе најде скапоцен бисер оди и продава сè што има и го купува“. Христос е бисер со голема вредност. Тој е одраз на славата на Отецот и отпечаток на неговото битие. Славата на божествените особини се гледа во неговиот карактер. Од секоја страница на Светото писмо болскоти неговата светлина. Христовата праведност, како чист, сјаен бисер, нема недостиг, нема дамки. Никакво човечко дело не може да го усоврши големиот и скапоцениот Божји дар, зашто тој е без мана. Во Христа се „скриени сите богатства на мудроста и на знаењето“ (Колошаните 2,3). Тој ни „стана мудрост од Бога, праведност, посветување и откуп“ (1. Коринќаните 1,30). Сè што може да ги задоволи потребите и копнежите на човечката душа и на овој свет и на светот што ќе дојде, се наоѓа во Христа. Нашиот Откупител е бисер, толку драгоцен, што во споредба со него сè друго може да се смета за загуба.

Христос „дојде кај своите, но своите не го примија“ (Јован 1,11). Божјата светлина засветила во темнината на овој свет, а „темнината не ја опфати“ (Јован 1,5). Но не сите други се рамнодушни кон овој небесен дар. Трговецот од овој пример ја претставува групата која искрено копнеела по вистината. Кај разни народи имало умни и искрени луѓе кои во литературата и науката, и во религиите на многубожечкиот свет, го барале она што би можеле да го прегрнат како богатство на својата душа. И меѓу Евреите имало такви кои го барале она што им недостигало. Незадоволни од празната религија, тие копнееле по она што е духовно и возвишено. Учениците што ги одбрал Христос припаѓале на оваа втора група, додека Корнелиј и Етиопјанецот ѝ припаѓале на првата. Тие не само што копнееле по небесната светлина, туку и се молеле да ја добијат; и кога Христос им се открил, го примиле со радост.

Во оваа парабола бисерот не е претставен како дар. Трговецот го купил давајќи за него сè што имал. Мнозина го бараат значењето на оваа загатка, бидејќи Христос во Библијата е претставен како дар. Тој навистина е дар, но само за оние кои безгранично му се предаваат себеси - душата, телото и духот. Ние мораме себеси да му се предадеме на Христа, да покажеме доброволна послушност кон сите негови барања. Целосно, сите способности и таленти што ги имаме, сè му припаѓа на Господа и треба да биде посветено на неговата служба. Кога така исцело ќе му се предадеме себеси нему, Христос со сето небесно богатство ни се дава нам. Ние добиваме бисер со непроценлива вредност.

За размислување и дејствување: Дали е Христос навистина Тој што ги задоволува сите ваши потреби и за овој и за светот што доаѓа? Ние можеме јавно да го тврдиме тоа, но приоритетите и насоките во нашиот живот ќе покажат дали навистина е така во реалноста. Го молиме Бога да нè увери во непроценливата вредност и драгоценост на неговиот дар во Христа Исуса.

Сабота, 10 април 2021

1. СИТЕ СЕ ПОВИКАНИ

„Небесното царство прилега уште и на мрежа фрлена во морето, која собира риби од секаков вид. Кога ќе се наполни, ја извлекуваат на брегот и седнуваат, па ги собираат добрите во садови, а лошите ги фрлаат. Така ќе биде и на крајот на времето; ангелите ќе излезат и ќе ги издвојат грешните од праведните и ќе ги фрлат во огнена печка; таму ќе има лелек и чкртање со заби.“

Фрлањето на мрежа го претставува проповедањето на евангелието. Така и во црквата се собираат и добри и грешни. Кога ќе заврши мисијата на евангелието, судот ќе изврши разделување. Христос знаел дека присуството на лажните браќа во црквата ќе придонесе да се зборува лошо за патот на вистината. Светот ќе го

критикува евангелието поради недоследниот живот на оние што го исповедаат. Дури и христијаните можат да потклекнат кога ќе видат дека мнозина што го носат Христовото име не се потчинуваат на силата на Светиот Дух. Бидејќи во црквата се наоѓаат и грешници, луѓето се во опасност да помислат дека Бог ги оправдува нивните гревови. Токму затоа Христос го подига овој превез од иднината и ги повикува сите да сфатат дека карактерот, а не положбата, одлучува за судбината на човекот.

И примерот за каколот, и овој за мрежата, јасно зборуваат дека никогаш нема да дојде време кога беззакониците ќе се преобратат пред Бога. Пченицата и каколот треба да растат заедно сè до жетвата. И добрите и лошите риби заедно се извлекуваат на брегот и остануваат заедно сè до конечната разделба.

Понатаму, обата примера покажуваат дека, откако ќе заврши судот, ќе нема ново време на милост. Кога ќе се доврши делото на евангелието, веднаш ќе настапи разделување на добрите и грешните, и со тоа судбината на двете групи засекогаш ќе биде решена.

Бог не сака никого да го уништи. „Вака вели Господ Бог - мене не ми е до смртта на безбожникот, туку да се одврати од својот лош пат и да живее! И така, обратете се од својот лош пат! Зошто да умрете, дому Израелов?“ (Езекиел 33,11). За сето време на милоста Божјиот Дух ги повикувал луѓето да го прифатат дарот на животот. Само тие што ќе ги одбијат неговите повици, ќе бидат оставени да пропаднат. Бог објавил дека гревот мора да биде уништен како зло опасно за целата вселена. Сите што ќе се прилепат за гревот ќе бидат уништени при неговото уништување.

За размислување и дејствување: Многу е важно да разбереме дека Бог е на страната на човекот. Тој не сака човекот да пропадне, туку дејствува во негова корист. Сепак, топката е во нашиот терен: само ние имаме право и можност да одлучиме по кој пат ќе тргнеме. А ние одлучуваме за тоа секој ден. Па ајде да избереме мудро.

Саботна, 17 април 2021

3. ЛУБОВТА Е ПОГОЛЕМА ОД ЗНАЕЊЕТО

„О, длабочино на богатство, мудрост и знаење Божјо! Колку се несфатливи Неговите судови и неистражливи Неговите пастишта!“ (Римјаните 11,33)

Вистината, онаква каква што произлегува од Исуса, може да се искине, но никогаш не може да се објасни. Нејзината височина, длабина и широчина, го надминуваат нашето знаење. Ние можеме да ја напрегнеме нашата мечта до крајни можни граници, па и тогаш нејасно ќе ги согледаме само контурите на љубовта која не може да се објасни, висока како небото, но која се спуштила на земјата да стави печат на Божјиот лик на целото човештво.

Сепак, нам ни е овозможено за Божјето сочувство да научиме толку колку што можеме да сфатиме. Во таа мера може да ѝ се открие само една понизна, скршена душа. Ние ќе можеме да го сфатиме Божјето сочувство само толку колку што ја цениме жртвата што ја принел Тој за нас. Кога ќе ја истражуваме Божјата реч со понизно срце, пред нас ќе се отвори возвишената тематика за откупот. Додека ќе ја гледаме, таа ќе станува сè посјајна и додека ќе се трудиме да ја сфатиме, нејзината висина и длабина постојано ќе се зголемуваат.

Нашиот живот треба да се поврзе со Христовиот; мораме постојано да црпеме од него, да се храниме со него, со живиот леб кој слегол од небото, да се напојуваме од свежиот, непресушлив извор на неговото богатство. Ако постојано го имаме пред себе Господа, ако му дозволуваме на нашето срце да му се обраќа со фалба и благодарност, нашиот верски живот постојано ќе се освежува. Нашите молитви ќе добијат вид на разговор со Бога како што се разговара со пријател. Тој сам ќе ни ги открива своите тајни. Мошне често ќе уживаме радост што произлегува од свеста за Исусовото присуство. Често нашето срце ќе гори во нас кога Тој ќе се приближува да разговара со нас, како што правел со Еноха.

Кога тоа ќе стане дел на искуството на христијанинот, во неговиот живот ќе се забележи едноставност, скромност, кротост, понизност на срцето - особини што на сите со кои доаѓа во допир ќе им покажат дека бил со Исуса и дека се научил од него.

Кај оние што се опфатени со неа, Христовата религија ќе се открива како окрепувачко начело што проникнува, како жива, делотворна, духовна енергија. Кај нив ќе се покажува свежина, сила и радост на постојана младост. Срцето што ја прима Божјата реч не е бара што испарува, ниту напукнат кладенец кој го губи своето богатство. Тоа е слично на планински поток кој извира од непресушен извор, чијашто студена, искричава вода скока од карпа на карпа, освежувајќи ги уморните, жедните и тешко оптоварените.

За размислување и дејствување: Поврзете се со Бога и искуsete ја Неговата вистинска љубов, од ден во ден. Од ова нема поголемо достигнување на земјата. Сепак, оваа цел е често затемнета од секојдневните грижи и обврски во животот. Ајде денес да се потсетиме на она што е навистина важно. Побарајте од Бога да ви помогне постојано да одржувате соодветни приоритети во вашето искуство.

Сабота, 24 април 2021

4. МОЛИТВАТА Е РАЗГОВОР СО НАШИОТ ОТЕЦ

„И така, ако вие кои сте лоши, умеете да им давате на своите чеда добри дарови, колку ли повеќе вашиот Отец небесен ќе им даде добра на оние што Му бараат?“ (Матеј 7,11)

За да ја засили нашата доверба во Бога, Христос нè учи да го нарекуваме со ново име, со име што е поврзано со најмилите спомени на човечкото срце. Тој ни дава предимство бесконечниот Бог да го викаме свој татко. Ова име, со кое го нарекуваме кога му се обраќаме или кога зборуваме за него, е знак на нашата љубов кон

него и на нашата поврзаност со него; тоа е залог на неговата грижа за нас и на неговиот однос кон нас. Изговорено кога бараме негова наклоност или негов благослов, се одгласува како музика во неговите уши. За да не го сметаме за дрскост што го викаме со тоа име, Тој сам го повторил неколку пати и сака тоа име да ни стане блиско.

Бог нас нè смета за свои деца. Тој нè откупил од овој распуштен свет и нè одбрал да бидеме припадници на неговото царско семејство, синови и ќерки на небесниот цар. Тој нè повикува да се потпреме врз него со доверба, поголема од довербата на детето во својот земен татко. Родителите ги сакаат своите деца, но Божјата љубов е далеку поголема, поширока и подлабока од човечката љубов. Таа е немерлива. А потоа, ако земните родители знаат како да им даваат добри дарови на своите деца, колку поподготвено Отецот ќе им го даде Светиот Дух на оние што го бараат.

Христовите поуки за молитвата заслужуваат грижливо да се разгледаат. Во молитвата лежи божествена наука, и овој Христов пример ги нагласува начелата што ќе бидат корисни за сите кои ќе ги разберат. Тој покажува како изгледа вистинскиот дух на молитвата, ја нагласува неопходноста од истрајност при изнесувањето на нашите барања пред Бога и нè уверува дека е подготвен да ги чуе и да ги прими нашите молитви.

Нашите молитви не смеат да се состојат од себични барања, претежно во наша полза. Ние мораме да бараме за да можеме да дадеме. Начелото на Христовиот живот треба да стане начело и на нашиот живот. Обраќајќи им се на своите ученици, Тој рекол: „Заради нив се посветувам себеси, за да бидат и тие посветени во вистината“ (Јован 17,19). Истата преданост, истото самопожртвување, истата покорност кон барањата на Божјата реч што се виделе кај Христа, мора да се видат и кај неговите слуги. Наша мисија во светот не е да си служиме или да си угаѓаме себеси; ние треба да го прославиме Бога соработувајќи со него во делото на спасувањето на грешниците. Треба да бараме од Бога благослови што ќе им ги делиме на ближните. Способноста за примање може да се сочува само со давање. Ние не можеме да продолжиме да ги примаме небесните благослови ако истите не ги делиме со другите околу нас.

За размислување и дејствување: Да даваме за да примиме не звучи мудро според сфаќањата на нашето време. Но, тоа е логиката на небото: само оние кои се подготвени да сподедуваат можат да очекуваат да добијат. Тоа можеме да го разбереме во лична молитва. Каква е состојбата со вашиот молитвен живот, дали барате повеќе за себе или има место и време во вашите молитви и за другите?

Сабота, 1 мај 2021

5. ДОВЕРЕТЕ МУ СЕ НА БОГА

„Тој му дава сила на уморениот и му дарува јачина на изнемоштениот“ (Исаија 40,29).

Нашите молитви треба да бидат исто толку сериозни и истрајни како и молбата на пријателот во неволја кој на полноќ дошол да бара леб. Колку посериозно и поупорно бараме, сè поцврста ќе биде нашата духовна заедница со Христа. Ќе примаме зголемени благослови затоа што и нашата вера се зголемила.

Наша задача е да се молиме и да веруваме, да соработуваме со Бога кој ни ги слуша молитвите, свесни дека „сме Божји соработници“ (1. Коринќаните 3,9) и да зборуваме и дејствуваме сообразно со нашите молитви.

Бесконечно многу ќе добиеме ако неволјите покажат дека сме инспирирани со вистинска вера наместо да утврдат дека нашите молитви претставувале само изговарање на празни зборови.

Кога ќе се појават неволји и кога ќе се соочите со тешкотии, не очекувајте луѓе да ви помогнат. Доверете му сè на Бога. Обичајот за нашите неволји да им зборуваме на други нè прави само послаби, а не ги засилува ниту нашите ближни. Со тоа и ним им го наметнуваме товарот на нашите духовни недостатоци што не можат да ни го олеснат. Ние бараме сила од погрешливи, смртни луѓе во мигот кога можеме да добиеме сила од непогрешливиот, бесконечен Бог.

Не треба да одите дури до крајот на светот за да добиете мудрост, зашто Бог е близу. Способностите што ги имате сега или што ќе ги стекнете допрва нема да ви обезбедат успех. Успех ќе ви обезбеди она што може Бог да го стори за вас. Ние треба да имаме многу помалку доверба во она што може да го стори човекот, а многу повеќе доверба во она што може Бог да го стори за секого кој верува. Тој копнее да го побарате со вера. Тој копнее од него да очекувате големи дела. Тој копнее да ви помогне да ги разберете и земните и духовните прашања. Тој може да ја изостри вашата интелигенција. Тој може да ви даде тактичност и вештина. Употребете ги своите способности, барајте од Бога мудрост и ќе го добиете она што го барате.

Потпрете се врз Христовиот збор. Зар Тој нè ве повикал да дојдете кај него? Никогаш немојте да изговарате зборови што обесхрабруваат и што ја уништуваат надежта! Ако постапувате така, многу ќе загубите. Гледајќи ги само надворешните околности и приговарајќи кога се јавуваат тешкотии и притисоци, вие докажувате дека вашата вера е болна и слаба. Господовите резерви се неисцрпни; нему му припаѓа цел свет. Гледајте со вера кон небото. Гледајте го Оној кој има светлина, моќ и делотворност.

Вистинската вера е полетна, со цврсти начела, со постојани намери кои не можат да ги ослабат ниту времето ниту напорите.

За размислување и дејствување: Некој може да помисли дека ова е премногу добро за да биде вистинито. Но, тоа е така: Бог е секогаш подготвен да им помогне на оние кои бараат помош од Него. Се разбира, тоа не значи дека не смееме да го делиме товарот со другите луѓе, но решенијата ги има само Семоќниот Бог. Тука сме предупредени заради навиката да се жалиме, што е толку честа кај луѓето. Ајде да одиме кај Оној што има илјада одговори таму каде што ние не гледаме ниту еден.

Саботна, 8 мај 2021

6. РЕЛИГИЈА КОЈА УНИШТУВА И РЕЛИГИЈА КОЈА ЛЕКУВА

„Блажени се бедните по дух, зашто нивно е царството небесно!“ (Матеј 5,3)

„А на некои, кои беа уверени во себе дека се праведни и кои со презир гледаа на другите“, Христос им ја упатил поуката за фарисејот и цариникот. Фарисејот отишол во храмот да се моли на Бога не затоа што мислел дека е грешник и дека му е неопходно проштавање, туку затоа што сметал дека е праведник, очекувајќи за тоа да биде пофален. Присуствувањето на богослужението го засметувал себеси во заслуга, сакајќи со тоа да му се препорача на Бога. Едновременно се надевал дека луѓето ќе стекнат високо мислење за него и за неговата побожност. Значи, сакал да придобие благонаклоност и од Бога и од луѓето. Неговата побожност настанала од себични интереси.

Бил голем фаленичар. Така изгледал, така одел, така се молел. Се izdelувал од другите, како да сакал да каже: „Тргни се! Не приближувај ми се, за да не те посветам“ (Исаија 65,5). Стоел и се молел сам за себе. Наполно задоволен самиот со себе, си мислел дека и Бог и луѓето го посматраат со исто задоволство.

Велел: „Боже! Ти благодарам што не сум како другите луѓе: разбојници, неправедници, прељубници, или како овој цариник!“ Својот карактер го оценувал не според Божјите мерила, туку според мерилата на карактерот на другите луѓе. Неговите мисли се одвратиле од Бога и се занимавале со луѓето. Во тоа и лежела тајната на неговото задоволство со себеси.

Продолжил да ги набројува своите добри дела: „Постам двапати во седмицата и давам десеток од целиот свој приход.“ Религијата на фарисејот не допрела до неговото срце. Тој и не се стремел да стане сличен на Бога во карактерот, срцето да му биде полно со љубов и милост. Се задоволил со религијата што се однесувала

само на видливите дела. Неговата праведност била само негова - плод на неговите дела - се ценела според човечките мерила.

Секој што себеси се смета за праведник, почнува да ги презира другите. Како себеси што се споредувал со другите луѓе, фарисејот и сите други ги споредувал со себе. Својата праведност ја оценувал според нивната, така што колку тие изгледале полоши, сè повеќе тој изгледал подобар. Неговата самоправедност го наведувала да ги обвинува другите. За „други луѓе“ тој ги прогласува престапниците на Божјиот закон. Со тоа покажал дух на сатаната, кој е обвинител на браќата. Луѓето инспирирани со таков дух не можат да воспостават заедница со Бога, не можат да разговараат со него, и затоа отишол дома лишен од Божјите благослови.

Фарисејот и цариникот претставуваат две големи групи луѓе кои доаѓаат да се покажат пред Бога. Двете први деца, родени на земјата, биле двајца први претставници на двете групи. Каин себеси се сметал за праведник и дошол пред Бога носејќи само благодарен принос. Не признал никакви гревови, не почувствувал никаква потреба од милост. Меѓутоа, Авел дошол со крв која укажувала на Божјето Јагне. Дошол како грешник, признавајќи дека е изгубен. Негова единствена надеж била незаслужената Божја љубов. Господ ја прифатил неговата жртва, но Каина и неговата жртва не можел да ги прифати. Свеста дека ни е потребен Бог, дека треба да го признаеме нашето сиромаштво и гревот, претставуваат прв услов да бидеме прифатени пред Бога.

За размислување и дејствување: Сите ние понекогаш сме фарисеи.

Проблемот се јавува ако целата наша духовност пројавува таков дух. Му се молиме на Бога да ни даде да имаме правилно согледување на реалноста и на нашата сопствена состојба. Да не бидеме меѓу оние чија религија им штети на другите и кои ги презираат оние што се поразлични. Христос нека се смести во нашето срце денес и нека остане таму засекогаш.

7. СВЕТЦИ КОИ НЕ ЗНААТ ДЕКА СЕ ТАКВИ

„Те советувам да си купиш од Мене злато низ оган пречистено, за да се збогатиш; и бела облека, за да се облечеш, и да не се гледа срамот на голотијата твоја, и со очна маст намачкај ги очите твои за да гледаш“ (Откровение 3,18).

Златото пречистено со оган е верата која дејствува во спрега со љубовта. Само тоа може да воспостави хармонија меѓу нас и Бога. Ние можеме да бидеме активни и многу да работиме, но без љубов, онаа љубов која живее во срцето на Исуса Христа, никогаш нема да станеме дел на небесното семејство.

Никој не е во состојба сам од себе да ги сфати своите грешки. „Поизмамливо од сè е срцето, и е страшно болно, кој може да проникне во него?“ (Еремија 17,9). Усните можат да зборуваат за сиромаштвото на душата, иако срцето не сака да го признае тоа. Додека човекот му се обраќа на Бога и зборува за своето духовно сиромаштво, неговото срце може да гори од вообразба дека поради својата наводна понизност и возвишена праведност е подобро и повеќе достоино од другите. Меѓутоа, вистинска претстава за својата сопствена состојба можеме да стекнеме само на еден единствен начин. Мораме да го посматраме Христа! Токму непознавањето на Христа ги наведува луѓето толку многу да ја возвишуваат својата праведност. Кога ќе размислуваме за неговата чистота и за неговото совршенство, тогаш ќе ја согледаме својата слабост, своето сиромаштво и маните во вистинска светлина. Ќе видиме дека сме изгубени и без надеж, облечени во облеката на својата праведност, како и сите други грешници. Ќе увидиме дека спасението не можеме да го заработиме со нашата добрина, туку единствено со Божјата бесконечна милост.

Никакви формални обреди не можат да ја заменат едноставната вера и целосното отфрлање на својата стара непреобратена природа, своето старо јас. Меѓутоа, никој не е во состојба целосно да се ослободи од својата стара природа. Ние единствено можеме да се потпремеме врз Христа Тој да ја изврши таа промена во нас.

Тогаш нашата душа ќе зборува: Господе, земи го моето срце, зашто јас не можам да ти го дадам! Тоа е твоја сопственост. Сочувај го од расипаност, зашто јас не можам да го сочувам за тебе! Спаси ме наспроти самиот мене, наспроти мојата слаба, нехристијанска стара природа! Обликувај ме, промени ме, подигни ме во чистата и света небесна атмосфера, така што низ мојата душа да можат да потечат изобилните количества на твојата љубов!

Ова отфрлање на старата природа на човекот не се случува само на почетокот на неговиот христијански живот. Тоа мора да се повторува на секој чекор од неговото напредување кон небото. Сите наши добри дела зависат од силата што се наоѓа надвор од нас. Затоа нашето срце постојано мора да го досегнува Бога; затоа мораме непрекратно, сериозно и искрено да ги признаваме нашите гревови и со понизно срце да излегуваме пред него. Само ако непрестајно ја отфрламе нашата стара природа и ако постојано се потпираме врз Христа, ние ќе можеме спокојно да продолжиме да чекориме по патот кој води кон небото.

Колку поблизу пристапуваме до Христа, колку појасно ја согледуваме чистотата на неговиот карактер, сè појасно ја препознаваме прекумерната грешност на гревот и помалку ќе сакаме да се извишуваме себеси. Секако, оние што небото ги признава за свети, последни се кои ќе ја истакнуваат својата добрина...

Ниту еден од апостолите и пророците никогаш не тврдел дека е без грев. Луѓето што живееле во најголема Божја близина, луѓето кои биле подготвени побргу да го жртвуваат и самиот живот отколку намерно да направат некое лошо дело, луѓето кои Бог ги наградил со божествена светлина и сила, ја признавале грешноста на својата природа. Тие ниту малку не се надевале во себе, ниту пак тврделе дека имаат некаква своја праведност, туку целосно се потпирале врз Христовата праведност. Така ќе биде и со сите кои го гледаат Христа.

За размислување и дејствување: „Бојте се од Бога и подајте Му слава“ е една од последните благодатни пораки упатени до светот. Според Светото писмо, можеме да имаме љубов и да се плашиме, да покажуваме нежност и страхопочит, и ние сме повикани на тоа. Во тоа се наоѓа вистинската радост и вечната среќа.

Сабота, 22 мај 2021

8. НЕ СМЕ ОСТАВЕНИ САМИ

„И еве, Јас Сум со вас во сите дни до свршетокот на светот. Амин!“ (Матеј 28,20)

Кога ќе се појават неволји што не можеме да ги разјасниме, не смееме да им дозволиме да го нарушат нашиот мир. Макар и неправедно да се постапува со нас, не смееме да се жестиме. Негувајќи дух на одмазда, ние само ќе си наштетиме себеси. Ќе ја поткопаме својата доверба во Бога и ќе го ожалостиме Светиот Дух. Крај нас се наоѓа сведок, небесен весник, кој наместо нас ќе подигне знаме наспроти непријателите. Тој ќе нè заштити со светлите зраци на Сонцето на праведноста низ кои сатаната не може да проникне. Тој не може да го заобиколи тој штит на светата светлина.

Додека во светот се умножува беззаконието, ниту еден од нас не може да се залажува дека ние не ќе имаме тешкотии. Но токму тешкотиите нас ќе нè доведат во престолната сала на Севишниот. Ќе можеме да побараме совет од Оној кој располага со бесконечна мудрост.

Господ кажува: „Повикај ме во тежок ден“ (Псалм 50,15). Тој нè повикува да ги изнесеме пред него нашите тешкотии и неволји, нашата потреба од божествена помош. Тој ни заповеда да бидеме брзи во нашите молитви. Штом ќе се јават тешкотии, ние треба да му упатиме искрени и сериозни молитви. Со нашите упорни молитви даваме доказ за нашата длабока доверба во него. Свеста за нашата потреба нè гони да се молиме сериозно и нашиот небесен Отец е трогнат од нашите молби.

Често оние што се понижувани и изложени на прогонства заради својата вера се во искушение да помислат дека Бог ги заборавил. Во очите на луѓето тие претставуваат малцинство. Се чини дека нивните непријатели ликуваат над нив. Но нека не ја мачат својата совест! Оној што страдал заради нив, кој ги носел нивните таги и жалости, не ги заборавил!

Божјите деца не се оставени сами и без одбрана. Молитвата ја

става во движење раката на Семожниот. Со молитва „победија царства, извршија дела на праведност, добија ветување, им затворија усти на лавови, ја угасија моќта на огнот“. Што всушност значи молитвата за нас ќе сфатиме кога кон ова ќе го додадеме извештајот за мачениците кои умреле за својата вера - кои „натераа во бегство туѓи војски“ (Евреите 11,33.34).

За размислување и дејствување: Нашите проблеми за нас се секогаш најголеми. И, додека во овој момент седиме во црква и ги слушаме овие зборови, многу мажи и жени минуваат низ проблеми што не ни се познати. Да се има Христовиот мир, тоа е најголемото богатство на овој свет. Тоа е она што им го ветил на сите што го следат.

Сабота, 29 мај 2021

9. НАДЕВАЈ СЕ ВО ГОСПОДА

„Верувам дека ќе ги уживам Господовите добрини во земјата на живите“ (Псалм 27,13).

Сите кои се наоѓаат во неволја, со кои се постапува неправедно, нека повикаат кон Бога! Напуштете ги оние чиишто срца се тврди како челик, изнесете ги своите барања пред Творецот! Никогаш не е отфрлен ниту еден кој излегол пред него со скршено срце. Не е загубена ниту една искрена молитва. И среде песните на небесните хорови Бог го слуша викотот на своето најслабо човечко создание. Кога желбите на нашето срце ги излеваме во нашиот клед, кога ги искажуваме нашите молби додека одиме по пат, нашите зборови допираат до престолот на Владетелот на вселената. Тие можеби се нечујни за секое човечко уво, но не можат да се загубат во просторот, ниту пак може да ги задуши бучавата на деловните дејности околу нас. Ништо не може да ги задуши барањата на душата. Над уличниот шум, над вревата на мноштвото, тие се издигнуваат кон небесните дворови. Ние му се обраќаме на

Бога и Тој ги слуша нашите молитви.

И вие, кои се чувствувате најнедостojни, не плашете се својот случај да му го препуштите на Бога. Кога се дал себеси во Христа за гревовите на светот, Бог го презел случајот на секоја душа. „Оној кој не го поштеди ни сопствениот Син, туку го предаде за сите нас, како не ќе ни подари сè друго заедно со него?“ (Римјаните 8,32). Зар не ќе ги исполни милостивите зборови што ни ги упатил за да нè охрабри и засили?

Најмногу од сè Христос сакал да го откупи своето наследство од власта на сатаната. Но, пред да нè избави од силата на сатаната околу нас, Тој мора да нè ослободи од неговата сила во нас. Господ дозволува да најдат неволји за да можеме да се исчистиме од световноста, од себичноста, од грубите нехристијански црти на карактерот. Тој дозволува нашата душа да ја преплават длабоки води на неволји за да можеме да го запознаеме него и Исуса Христа, кого го пратил, за длабоко во своето срце да почувствуваме копнеж да бидеме исчистени од секоја нечистотија и од проверката да излеземе почисти, посвети и посреќни. Често влегуваме во печка на неволји, зашто душите ни се извалкани со себичност; но, ако стрпливо ја издржиме проверката на која нè изложил Бог, од неа ќе излеземе со карактер сличен на Божјиот карактер. Кога ќе се исполни неговата намера со неволјите, „твојата правда ќе блесне како светлина и твојот суд како пладне“ (Псалм 37,6).

Нема опасност Господ да ги занемари молитвите на својот народ. Опасност - Божјиот народ во искушенијата и неволјите може да се обесхрабри и да престане да биде истраен во своите молитви.

Спасителот покажал божествено сочувство кон жената Сорофеничанка. Неговото срце било трогнато кога ја видел нејзината длабока жалост. Посакал веднаш да ја увери дека нејзината молитва е примена. Меѓутоа, сакал на своите ученици да им даде поука, па извесно време се чинело дека не сака да ги слушне воплите на нејзиното измачено срце. Но, кога се покажала нејзината вера, Тој ѝ упатил пофални зборови и ја отпуштил со драгоцениот дар што го барала. Учениците никогаш не ја заборавиле оваа поука, и таа е забележана за да ги покаже резултатите на истрајната молитва.

За размислување и дејствување: Кога некој ваш близок поднесува болка и страдање, тоа е веројатно едно од најголемите товари што можеме да ги доживееме на оваа земја. Не е лесно секогаш да останеме посветени на молитвата и уверувањето дека Бог е на наша страна. Сепак, дури и во тие моменти, постојат две можности: да се чека со вера за Божјата постапка, или да се предадеме и да тргнеме по некој друг пат. Ве повикувам да истраете во тешките борби во животот.

Сабота, 5 јуни 2021

10. НИКОЈ НЕ МОРА ДА БИДЕ ЗАБОРАВЕН (1. дел)

„Кој од вас, ако има сто овци, и загуби една од нив, не ќе ги остави деведесет и деветте во пустината и не ќе отиде по загубената, додека не ја најде“ (Лука 15,4).

Во оваа парабола пастирот оди да бара само една овца - последната која фалела при пребројувањето. Според тоа, кога би постоела само една загубена душа, Христос би умрел и за таа една.

Овцата што ќе се загуби од стадото е најбеспомошно од сите созданија. Пастирот мора да ја бара, зашто таа сама не знае да се врати. Така е и со душата што заталкала од Бога; таа исто така е беспомошна како и загубената овца, и ако божествената љубов не ѝ прискокне на помош, таа никогаш не ќе успее да се врати кај Бога.

Пастирот, кој ќе утврди дека фали една од неговите овци, не го посматра безгрижно своето стадо кое се нашло во сигурно засолниште, ниту пак кажува: „Имам деведесет и девет овци. Премногу големи би биле напорите да одам и да ја барам заталканата. Сама нека се врати, а јас ќе ја отворам вратата на трлото и ќе ѝ дозволам да влезе!“ Не, штом овцата ќе се оддалечи од стадото, пастирот е исплашен и загрижен. Тој повторно го пребројува стадото. Кога ќе се увери дека една овца навистина заталкала, тој не дреме. Ги остава деведесет и деветте во трлото и се упатува во

потрага по таа една загубена. Колку помрачна и полуњава е ноќта и поопасен патот, сè поголема е грижата на пастирот и посериозна неговата потрага. Тој вложува крајни напори да ја пронајде загубената овца.

Фала на Бога што Исус не дозволил да замислуваме слика на жалосен пастир кој се враќа без овца! Примерот не зборува за неуспех, туку за успехот и радоста на избавувањето. Во него ни е дадена божествена гаранција дека ниту една единствена од заталканите овци од Божјето стадо нема да биде заборавена, ниту една нема да биде оставена без помош. Сите што сакаат да бидат избавени Христос ќе ги извлече од понорот на расипаноста и од трњето на гревот.

Обесхрабрена душо, охрабри се, иако си живеела во грев! Немој да мислиш дека Бог можеби нема да ти ги прости престапите и да се сомневаш дека нема да ти дозволи да се најдеш во негово присуство! Бог го презел првиот чекор. Додека сè уште си се наоѓала во состојба на бунт против него, Тој се упатил да те бара! Со нежно срце на пастир оставил деведесет и девет и пошол во дивината да ја најде онаа што се загубила. Душата, повредена и ранета, на работ на смртта, ја зема во преградките на својата љубов и радосно ја носи во сигурното засолниште на своето трло.

За размислување и дејствување: Кога некој од заблудените, кој живеел грешен живот долго време, реши да се врати кај Бога, тој обично се соочува со недоверба и критика. Секогаш има такви кои се сомневаат во искреноста на неговото покајание и тие обично почнуваат да ги шират гласовите: „Тој е нестабилен; Не верувам дека ќе истрае“. Таквите не извршуваат дело Божјо, туку дело на сатаната, кој е критикувач на браќата од самиот почеток. Со ваквата разорна критика, непријателот се обидува да ја обесхрабри душата што се кае, да остане безнадежна и повторно да се одвои од Бога. Затоа, секој покајник секогаш треба да има на ум каква радост се појавува на небото за враќањето на оној што бил изгубен. Нека го најде својот мир и спокојство во Божјата љубов, и нека не дозволува да се обесхрабри од презирот и петпоставките на сомничавите фарисеи. (Христовите параболи, 123-125)

Сабота, 12 јуни 2021

11. НИКОЈ НЕ МОРА ДА БИДЕ ЗАБОРАВЕН (2. дел)

„Како што Ти Ме испрати Мене во светот, така и Јас ги испратив во светот“ (Евреите 10,23).

Секоја душа што ја избавил Христос е повикана да работи во негово име за спасението на загубените. Тоа дело било занемарено во Израел. Зар и денес не го занемаруваат токму оние кои себеси се сметаат за Христови следбеници?

Колкумина од оние што заталкале, ти, читателе, си побарал и си вратил во трлото? Кога им го вртиш грбот на оние што се непривлечни и не ветуваат многу, сфаќаш ли дека ги занемаруваш баш тие души што ги бара Христос? Токму во времето кога ти се одврташ од нив, можеби тие имаат најголема потреба од твое сочувство. Среди секое мноштво што се собира на богослужение се наоѓаат души кои копнеат по одмор и мир. Можеби се чини дека водат безгрижен живот, но тие не се нечувствителни за влијанието на Светиот Дух. Мнозина меѓу нив можат да се придобијат за Христа.

Ако загубената овца не се врати во трлото, таа ќе лута сè додека не пропадне. Многу души заминуваат во пропаст затоа што нема подадена рака да ги спаси. Овие заталкани души можеби изгледаат тврди и безобсирни, но кога тие би ги уживале истите предимства што ги имале другите, можеби би покажале многу поголема благородност во душата и подобри способности за корисна служба. На ангелите им е жал за тие заталкани души. Ангелите плачат додека човечките очи се суви и срцата затворени за сомилоост.

О колку е ретка таа длабока, трогателна сомилоост кон заталканите и искушуваните! О кога би имале Христов дух, а помалку, многу помалку, себе и својот дух!

Фарисеите сфатиле дека Христовата параболоа им е упатена како прекор. Наместо да ги прифати нивните критики за својата работа, Тој ги укорил затоа што тие ги занемарувале даночниците

и грешниците. Тој тоа не го сторил отворено за да не ги затвори нивните срца за своето учење, но со своите зборови им го открил делото што го очекувал Бог од нив и што тие пропуштиле да го извршат. Да се покажале како вистински пастири, тие старешини во Израел би извршиле пастирска служба, би покажале Христова милост и негова љубов и би се соединиле со него во неговата мисија. Одбивајќи да го сторат тоа, тие покажале дека нивната побожност е лажна. Мнозина од присутните го отфрлиле Христовиот укор, но имало и такви кои биле осведочени со неговите зборови. По Христовото вознесение врз нив се излеал Светиот Дух и тие се соединиле со неговите ученици во истото дело што е опишано со поуката за загубената овца.

За размислување и дејствување: Намерата на овој текст не е да притисне нечија совест, туку да разбуди сочувство и сожалување таму каде што тие замреле. Наместо критикување, има толку многу добри работи што секој од нас може да ги направи. Спасителот и денес е присутен меѓу нас во измачените и сиромашните личности. Дали сте подготвени да го споделите не само знаењето што го имате, туку и вашето срце?

Сабоџа, 19 јуни 2021

12. ГРИЖА ЗА СЕМЕЈСТВОТО

„Ако некој не се грижи за своите, особено за домашните, се одрекол од верата и е полош од оној кој не верува“ (1. Тимотеј 5,8).

Овој пример содржи поука упатена до семејствата. Во домовите често владее целосна негрижа за душите на неговите членови. Меѓу нив може да има и такви кои се оддалечиле од Бога; меѓутоа, во семејните односи малку се води грижа за тоа дали ќе се загуби некој кој им е доверен како „дар од Бога“.

Сребреникот, иако лежи во прашина и смет, и понатаму е сребреник. Неговата сопственичка го бара затоа што е вреден.

Така и секоја душа, иако е понижена со гревот, во Божјите очи и понатаму е драгоцена. Како паричката што го носи ликот и натписот на владетелот, така и на човекот при создавањето му е втиснат ликот и натписот на Бога; и ако тој натпис денес е расипан и полуизбришан под влијание на гревот, неговите траги остануваат во секоја душа. Бог сака да врати кај себе секоја таква душа и да го обнови во неа ликот на својата праведност и светост.

Доколку во семејството некое дете не е свесно за својата грешна состојба, родителите не смеат да почиваат. Нека ги запалат светилките, нека ја истражуваат Божјата реч и во нејзината светлина внимателно нека се испита сè во домот за да се утврди зошто детето е загубено. Родителите нека го испитаат своето срце, нека ги испитат своите навики и обичаи. Децата се наследство од Господа и ние сме одговорни пред него за тоа како управуваме со неговиот имот.

Постојат татковци и мајки кои копнеат да работат во некое далечно мисионско поле; мнозина се активни во христијанското дело надвор од домот, додека нивните деца се странци за Спасителот и за неговата љубов. Придобивањето на своите деца за Христа многу родители му го препуштаат на проповедникот или на учителот во саботната школа, но, постапувајќи така, тие ја занемаруваат одговорноста што им ја доверил Бог. Воспитувањето и обучувањето на децата да станат христијани е најголема служба што можат да ја извршат родителите за Бога. Тоа е дело што бара стрплив труд, вреден и истраен напор во текот на целиот живот. Занемарувајќи ја таа работа, ние покажуваме дека сме неверни повереници. Бог нема да прифати никакво извинување за таквите постапки.

Но ниту оние што се виновни за такво занемарување на должностите не треба да очајуваат. Жената што ја загубила својата паричка ја барала упорно сè додека не ја нашла. И родителите со љубов, со вера и со молитва нека работат за членовите на својот дом сè додека не бидат во состојба радосно да стапат пред Бога, велејќи: „Еве, јас и децата кои Господ ми ги даде“ (Исаија 8,18).

За размислување и дејствување: Со нашата посветена грижа за оние со кои живееме во домот, се подготвуваме да работиме за членовите на Господовото семејство, со кои, ако му бидат верни на Христа, ќе живеат низ сите векови на вечноста. За

нашите браќа и сестри во Христа, треба да ја покажеме истата заинтересираност што ние, како членови на ист дом, ја покажуваме едни кон други.

Сабота, 26 јуни 2021

13. ПАТ КОН ПОДОБРО РАЗБИРАЊЕ

„И ако некој сака да ја врши волјата Негова, ќе разбере дали е ова учење од Бога, или Јас Самиот од Себе зборувам.“ (Јован 7,17).

Светото писмо не смее да се чита со помош на матното светло на преданието и на човечките шпекулации. Да се осветлува сонцето со светилка би било исто како да се обидуваме да го објасниме Писмото со помош на човечкото предание и на човечките замисли. На Божјата света Реч не ѝ е потребно мижуркањето на земната светилка за нејзините прекрасни убавини да станат видливи. Таа е светлина сама по себе – откриена Божја слава, и покрај неа секое друго светло станува бледо.

Но таа мора сериозно да се истражува и длабоко да се проучува. Како награда за мрзливоста никогаш нема да биде дадено остро, јасно сфаќање на вистината. Никаков земен благослов не може да се добие без сериозен, стрплив и истраен напор. Ако сакаат да постигнат успех во работата, луѓето мора да имаат волја да работат и вера да се постигнат резултати. И ние не можеме да очекуваме дека ќе стекнеме духовно знаење без сериозни напори. Сите што сакаат да ги најдат ризниците на вистината мора да копаат како што копа рударот за да го открие богатството скриено во земјата. Со работа што се извршува половично и рамнодушно не се постигнува успех. Битно е и младите и старите, не само да ја читаат Божјата реч, туку да ја проучуваат сериозно и со сето срце, молејќи се и барајќи ја вистината како скриено богатство. Тие што постапуваат така, ќе бидат наградени, зашто директно Христос ќе го засили нивното сфаќање.

Нашето спасение зависи од познавањето на вистината која се наоѓа во Писмото. Божја волја е да се вооружиме со неа. Проучувајте ја, о проучувајте ја драгоцената Библија со гладно срце! Истражувајте ја Божјата реч како рударот што ја прекопува земјата за да пронајде златна жила. Никогаш не отстапувајте! Истражувајте сè додека не го утврдите својот однос со Бога, додека не ја откриете неговата волја за вас!

Побожните и способни луѓе својот поглед го насочуваат кон вечните стварности, но често не можат да ги сфатат, зашто она што е видливо ја засенчува славата на невидливото. Оној што сака да биде успешен во трагањето по скриеното богатство мора да се издигне над световното, да се стреми кон нешто што е далеку повозвишено. Неговите склоности и сите способности мора да бидат насочени кон трагање.

Непослушноста ја затворила вратата за бесконечни количества на знаење што можело да се стекне од Писмото. Писмото не смее да се прилагодува кон предрасудите и сомнежите на луѓето. Пред да почнеш да истражуваш, ти мора да ги одложиш своите однапред создадени гледишта, своите наследени и стекнати идеи. Ако го истражуваш Писмото за да ги одбраниш своите мислења и сфаќања, ти никогаш нема да ја досегнеш вистината. Вера во Христа како Откупител на светот може да се развива во срце кое се наоѓа под контрола на просветен ум кој може да го препознае и да го цени небесното богатство. Оваа вера е неделива од покајанието и преобразбата на карактерот. Да се има вера значи да се најде и да се прифати богатството на евангелието со сите обврски што произлегуваат од тоа.

За размислување и дејствување: Големата борба во животот е трагање по адекватно време што можеме да го посветиме на читање на Светото писмо. Тоа време треба да биде ослободено од секакви вознемирувања и достапно за да можеме да се задлабочиме во библиските вистини. Но, уште поважно е да го примениме во практика она што веќе ни е откриено како Божја волја. Тоа ќе ни помогне подобро да разбереме. Кога почнувате со овие активности?

**Градиво за саботна школа
2/2021**

СОВЕТИ ЗА ПОДОБРА САБОТНА ШКОЛА

Излегува тримесечно

Издава:

Управниот одбор на
Христијанската
адвентистичка црква
во Р. Македонија

**Превод и
техничка обработка:**
Мелита Томовска

Одговара:
Томе Трајков

ЗА ИНТЕРНА УПОТРЕБА